सत् एति गच्छति सञ्चरतीत्यर्थः। सोऽयमादित्यरूपो वृषा कामाभिवर्षक इन्द्रः द्वादशारे द्वादशमासरूपैः अरैः युक्ते संवत्सरचक्रे प्रतितिष्ठतीत् प्रतिष्ठित एव वर्त्तते॥

अथ द्वात्रिंशीमाह। "अश्वायन्तो गव्यन्तो वाजयन्तः। हवामहे त्वोपगन्त वा उ। आभूषन्तस्त्वा सुमतौ नवायाम्। वयमिन्द्र त्वा शुनꣳ हुवेम" [१२] इति। हे इन्द्र वयम् अश्वायन्तः अश्वमात्मन इच्छन्तः, गव्यन्तः गाम् आत्मन इच्छन्तः, वाजयन्तः वाजमन्नमात्मन इच्छन्तः, त्वामुपगन्त वा उ उपगन्तुमेव हवामहे आह्वयामः। नवायां नूतनायां मतौ शोभनायां भक्तियुक्तायाम् अस्मद्बुद्धौ त्वामाभूषन्तः सर्व्वतः प्रशंसन्तो वयं हे इन्द्र त्वा शुनं त्वद्रूपं वायुं तदुपलक्षितमादित्यञ्च हुवेम आह्वयामः। तदेतन्मन्त्रद्वयं शुनासीरगुणके कर्म्मणि द्रष्टव्यम्॥

वेदार्थस्य प्रकाशेन तमो हार्द्दं निवारयन्।
पुमर्थांश्चतुरोदेयाद्विद्यातीर्थमहेश्वरः॥

इति श्रीसायनाचार्य्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्ब्राह्मणे द्वितीयकाण्डे पञ्चमप्रपाठके अष्टमोऽनुवाकः॥ ॥ ८॥

समाप्तश्च प्रपाठकः॥ * ॥